

РЕШЕНИЕ

№ 26655

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **9837** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на С. Н. Х., с постоянен адрес: [населено място], срещу заповед № ЧР-01-226/28.08.2025 г. на министъра на правосъдието, с която на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДСл жалбоподателят е преназначен, считано от 01.09.2025 г. на друга длъжност.

С жалбата и в с.з. чрез адв. Д. се твърди незаконосъобразност на заповедта поради нарушение на материалноправните разпоредби на чл. 82, ал. 1 от ЗДСл – липса на предварително писмено съгласие, изразено преди издаването на административния акт, както и поради несъответствие с целта на закона и с принципа на стабилитет на служебното правоотношение по чл. 18 от ЗДСл. С преназначаването бил понижен в ранг, не му била връчена длъжностна характеристика. Искане се отмяна на заповедта. Претендират се разности.

Ответникът – министърът на правосъдието, чрез процесуалния представител Т. Н. – гл. юриконсулт, оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че заповедта е законосъобразна, издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, при наличие на всички материалноправни предпоставки по чл. 82, ал. 1 от ЗДСл. Поддържа, че служителят е изразил писмено съгласие, отбелязано върху самия акт за преназначаване на 29.08.2025 г. и е получил заповедта на същата дата. Претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение и прави мотивирано възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна възнаграждение.

Жалбата е допустима и подлежи на разглеждане по същество. Въпросът, свързан с допустимостта, е разрешен с определение № 3531/27.03.2026 г., постановено по адм. д. №

2044/2026 г. на Върховния административен съд.

От фактическа страна:

Жалбоподателят С. Н. Х. е постъпил на държавна служба в Министерство на правосъдието въз основа на заповед № ЧР-01-360/09.12.2020 г. (л. 22), с която е назначен на длъжност „държавен експерт”, ранг II младши, в отдел „Информационни технологии и киберзащита”, дирекция „Електронно правосъдие и регистри”. Към 28.08.2025 г. жалбоподателят заема длъжността „държавен експерт”, „Експертно ниво 1Б” (л. 21), с ранг I младши (повишен в ранг със заповед № ЧР-04-57/24.03.2023 г. – л. 86) и с индивидуална основна месечна заплата (ИОМЗ) в размер на 3 882 лв. (определена с извлечение от заповед № ЧР-01-92/14.05.2025 г.).

С Постановление № 148/01.08.2025 г. на Министерския съвет (обн. ДВ, бр. 64 от 05.08.2025 г.) е изменен и допълнен Устройственият правилник на Министерството на правосъдието, в т.ч. дирекция „Електронно правосъдие и регистри” е преименувана на дирекция „Информационни системи, дигитализация и електронни регистри” с увеличен щат от 21 на 25 щатни бройки.

На 20 и 21 август 2025 г. директорът на дирекция „Електронно правосъдие и регистри” А. Й. е депозирал до Главния секретар на МП докладни записки с които е предложил промяна в структурата и длъжностите в дирекцията, вкл. въвеждане на длъжността „Системен администратор II степен” за трима служители, сред които и жалбоподателят (л. 10-11).

Със заповед № ЧР-07-16/25.08.2025 г. (л. 12) министърът на правосъдието е утвърдил структурата, наименованията и числеността на административните звена в МП – 284 щатни бройки, считано от 01.09.2025 г. Утвърдено е ново Длъжностно разписание на МП и ново Поименно разписание на длъжностите, в сила от 01.09.2025 г. В Длъжностното разписание длъжността „Системен администратор II степен” е отразена с ниво на основната месечна заплата 14, „Експертно ниво 2”, при минимална ИОМЗ от 1 077 лв. и максимален размер 4 600 лв (л. 18 – ред последен).

На 28.08.2025 г. министърът на правосъдието е издал процесната заповед № ЧР-01-226/28.08.2025 г. на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДСл, с която жалбоподателят е преназначен от длъжност „държавен експерт” на длъжност „Системен администратор II степен”, считано от 01.09.2025 г., при запазване на ранга I младши и ИОМЗ от 3 882 лв.

Заповедта е получена от жалбоподателя на 29.08.2025 г. – видно от отбелязването върху нея. На същата дата жалбоподателят е положил подпис „Съгласен/а съм с преназначаването ми на длъжността” под текста на заповедта, с дата 29.08.2025 г.

От правна страна:

При тези факти съдът намира жалбата за основателна.

Оспорената заповед № ЧР-01-226/28.08.2025 г. е издадена от министъра на правосъдието в качеството му на орган по назначаването по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДСл – компетентен орган. Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 11, ал. 2 от ЗДСл. От формална страна актът е валиден.

Същата обаче е издадена при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело и до нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 82, ал. 1 от ЗДСл: „Държавен служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ.”

Нормата предвижда два кумулативни елемента на фактическия състав: (1) служителят да отговаря на условията за назначаване на новата длъжност; и (2) да е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ. Двете предпоставки следва да са налице едновременно (кумулятивно) към датата на издаване на АА.

Наличието на първата предпоставка не е спорно – жалбоподателят отговаря на минималните изисквания за заемане на длъжността „Системен администратор II степен” с оглед на образованието и професионалния си опит.

Не е налице обаче втората изискуема предпоставка – предварително писмено съгласие. Заповедта е издадена на 28.08.2025 г. Подписът на жалбоподателя под текста „Съгласен/а съм с преназначаването ми на длъжността” е поставен на 29.08.2025 г. – т.е. СЛЕД издаването на административния акт.

Разпоредбата на чл. 82, ал. 1 от ЗДСл е императивна. Изразът „предварително писмено съгласие” съдържа два задължителни елемента: форма (писмена) и момент (предпождащ издаването на акта). Липсата на кой да е от тях води до неосъществяване фактически състав на правната норма и до незаконосъобразност на акта.

В настоящия случай подписът, положен от жалбоподателя, е поставен върху вече издадената заповед, в деня на нейното връчване. Такъв подпис удостоверява получаването на административния акт, а не е следствие на предварително съгласие за преназначаването. Съгласието не може да е елемент от съдържанието на самия акт, нито може да произтича от него – то трябва да предпожда издаването му като самостоятелно волеизявление на служителя.

В подкрепа на изложеното е константната практика на Върховния административен съд (вж. решение № 4364/09.04.2024 г. по адм. д. № 6306/2023 г., V отд., решение № 5569/10.05.2021 г. по адм. д. № 2094/2021 г. и др.). Изразът „предварително писмено съгласие”, използван в чл. 82, ал. 1 от ЗДСл, предполага съгласието на служителя да е изразено в писмена форма в момент, който предпожда издаването на административния акт за преназначаване.

Обикновеното езиково (граматическо) тълкуване налага извода, че ако изразеното въобще съгласие бе достатъчно за прилагане на разпоредбата на чл. 82, ал. 1 от ЗДСл, то изискването за предварително съгласие не би съществувало. Допуснатото нарушение е съществено, защото ако служителят би могъл да изрази и несъгласие, каквито са и индициите в жалбата, не би се стигнало до издаване на акта за преназначаване.

Съгласие, дадено след издаването на акта, не е „предварително” по смисъла на чл. 82, ал. 1 от ЗДСл и не може да санира недостатъка на последния. Следва да се отбележи, че нормата на чл. 82, ал. 1 от ЗДСл е установена в интерес на служителя и с оглед гарантиране стабилитета на служебното правоотношение – предназначение, което изцяло се обезсмисля, ако съгласието може да бъде дадено едновременно с или след връчването на административния акт.

Същевременно, както се каза по горе, не са изпълнени и кумулативните предпоставки на разпоредбата, които обстоятелства – допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон - съставляват самостоятелни основания за отмяна на административния акт.

На следващо място заповедта се явява незаконосъобразна, тъй като длъжността „системен администратор II степен” не е предвидена за прилагане в структури, различни от тези на МВР - съгл. чл. 7а, ал. 12, т. 2 от Наредбата за прилагане на класификатора на длъжностите в администрацията (ДВ. бр. 7 от 24 януари 2025 г.). Същата длъжност не е предвидена за приложение в други структури съобразно нормативен акт от същата или по-висока степен, а в случая тя е въведена по предложение на служител с докладна записка, която няма нормативен характер. Длъжността „системен администратор II степен” не е такава, която може да се ползва във всички администрации, в т.ч. и в министерството на правосъдието *per argumentum a contrario* на разпоредбата на чл. 7а, ал. 11 от същата Наредба, предвиждаща, че длъжността „системен администратор” и разновидностите ѝ, уредени в алинеи 1-10 могат да се прилагат във всички администрации, респ. не и длъжностите, уредени със следващите алинеи.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че с преназначаването служителят е бил понижен ранг, тъй като видно от служебна бележка, представена от МП, след преназначаването рангът на служителя е бил запазен. По арг. от чл. 179 от ГПК служебната бележка се ползва с материална доказателствена сила, която не е оборена в рамките на съдебното производство.

Невръчването на длъжностната характеристика към момента на преназначаването съставлява юридически факт, невлияещ върху законосъобразността на волеизявлението. Длъжностната характеристика е инструмент, с който работодателят конкретизира трудовите задължения и изисквания към работника/служителя, произтичащи от естеството на възложената работа. По арг. от разпоредбата на чл. 127, ал. 1, т. 4 КТ, работодателят е длъжен да изготви и връчи длъжностна характеристика, но това задължение има за цел да улесни доказването на съдържанието на правоотношение, а не да бъде елемент от фактическия състав на валидността му (вж. решение № 800/22.03.2011 г. по гр.д. № 776/2009 г. на ВКС, IV г.о. и др.).

Административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски с оглед направено искане, но пред настоящата инстанция такива не са сторени и респ. не следва да се присъждат.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 84ти състав

РЕШИ :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Н. Х. заповед № ЧР-01-226/28.08.2025 г. на министъра на правосъдието
Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд